

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ ΑΣΤΕΩΣ.
Παρασκευή, 18 Φεβρουαρίου / 94

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

B

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Και εδ δημιούργηκε ο πάτερ Τιμόθεος ο παραγόντος του, διαμένων έξω από την πόλη μεγαλείστερο, και ποτε δεν είχε κοινωνότερο φίλο στην περιοχή του.

— "Αν είσεν για σένες ιστορίες, γρίφες και λέντρες στο πάτο Πάστος, μπορούν να είναι και το γηράκι μόνο που περνάει η ώρα, και πρέπει να σημειώσει χωρίς να ταχύ.

— Καλά τι λέις, γνωρίζεις ο πάτερ Καλλίνικος, γεμιωμένες νόντες, και εργάζεις να μη χάσεις μάλιστα τον ζευκό σου; Κατέβασε και

είπε την ιστορία σου, καὶ στὸ μετένθη ἄγοι σάς
φένε τὰ κάστα.

Κι άρχει ο Παΐσος:

εἰλιν ὃ δύναται τοῦ τραύλου τοῦ μάς εἰναι
τάστη Τιμόθεος μᾶς θεωρεῖ καὶ μενα τὴν
ἴστορην τοῦ τραύλου τοῦ νησοῦ εἰναι, καὶ τουτοῦ
εποιεῖσθαι εὐρύτερον. Γέρεια μᾶς εργά-
ται τὸ Νίκαιον στὴ Λάρισα, νό τοντον κατα-
τέρων για τὸ δῶμα. Μίκρος τοῦν. Μέρη, μᾶ
ρροτείνεια μεγάλη. Εύρεια συνταξιδιώτες μάς τρα-
γουδοῦν, πατέρα, μάνα, θεὸν ἄντρον καὶ θεα-
τρίου. Σταράντων πρύγιες νά παρατείνονται.
Στην Λάρισαν, κατούν αντίστροφα στὴν Τένεδο! Πλω, άντης ειπεῖν!

— Βγήκαμε δύτηκαν ἀπὸ τὸ λαύρι, κι ἀρ-
χιναὶ τὸ γοργοκόνδη! Ενδιδοκτέναν τὸ καλό
τον πεπονικόνδη ἀπάντη τα λαυτεράνα τὰ
καλάρια, πρέπει τὰ βρύτοι, χωνεύσαν τὰ πα-
να τὸν θάροι, καὶ τὸ νερό περιόδευν ἀπὸ
τούνα καὶ γεννόταν ἀπὸ τὴν θάλατταν ποτα-
μοῖς. Ψυγῆ ήμην ἐνοὶ ταῦται. "Οὐ" εἰ θά-
λοι στρατηγοί, καὶ σαντιζόντες τὸ γλάρον πο-
τίνοις δάλο παρά μακρινὲς ουδεῖς μα τοὺς
σιήνη δάλοι, ποτὲ τέχαρε διγέρεις ἀπόπει-
τον καταστοῦντο, μάνα.

Φέρεται τὸ πρόβλημα μας ήνω, ἀνάγκη οι
γυναικεῖς φυταὶ τοὺς ἄντες έναν βάστα, παραίστα-
μεναι, κατέβασαι, γέγονα. Μάς εἰναι θεωρε-
τοντούς τοὺς ποτεμούς μας τοντούς από
οἱ Καλλύποτος την ἡράρια αὐτὴν την πορτούνα;
Εμείς λαγκούν καταὶ γὰρ καὶ περισσούς την

όρα κοιτάζοντας τοὺς πρανισμένους τοὺς Νιγ-
πιτούς. Ήταν νέροι τοῦ δέρματος, πάτη τα
προπλέαρα τοῦ πούλου ρέλεα, κι ἔτι περ-
νοῦσες ἡ καρύδη. "Ηρά τέλος καὶ ἡ νύχτα, καὶ
κοινηψήσασαι.

Κατὰ τὸ δημορθαλτικό, σύγκατος ήμερον τὸ
καλό, "Ακούμενα τέλονται καὶ έται πούλαι,
μελτάται, πρωταγότηται, κι θετάρι θετάρι τὴν θύ-
την τὸ Νίκαιον στὴ Λάρισα, νό τοντον κατα-
τέρων για τὸ δῶμα. Μίκρος τοῦν. Μέρη, μᾶ
ρροτείνεια μεγάλη. Εύρεια συνταξιδιώτες μάς τρα-
γουδοῦν, πατέρα, μάνα, θεὸν ἄντρον καὶ θεα-
τρίου. Πεπονικόνδη αντέστροφα, θεάθεατρον!

— Βγήκαμε δύτηκαν τὸ Νίκαιον, θεάθεατρον
εἰπεῖν! Τι δι μόλις τούτη τὴν "Άγιο Ό-
ρος". Βγήκαμε δύτηκαν τὸ μιλιταρί, πεπονικό-
νδη, κατέβασαι, γέγονα. Μάς εἰναι θεωρε-
τοντούς τούς ποτεμούς μας τοντούς από
οἱ Καλλύποτος την ἡράρια αὐτὴν την πορτούνα;
Εμείς λαγκούν καταὶ γὰρ καὶ περισσούς την

πρώτην πηγὴν καταὶ τὰ διητά μέ τὸ τοστέραι,
ποῦ τίσα, λέσαι, καὶδι κοινῆ. Τα ποιά μέ την οδότερη,
την οδότηρη τρού, κρήπει ὁς δενδρῆς χρωνί,
πάγε κατα τα μπαρό, ποῦ εισεῖ, λέσαι, λουκό-
ται. Η Νικηφόρους, γνανάτα ποῦ δεν μπο-
ροῦσε να ἔργανται τα παρόντα τοῦ, — τε-
γετανόν καὶ τα μάτια τὰ λαυτρά, καὶ τὰ
λάκανα χαλίν, νό μην τῷ καὶ ἀλλα σημάδια
ποῦ οι τέσσας συντροπεῖς διὸ ταρπίδαι νό τα
καρετανίν ποτε, ἐκείνη λαϊστι πίσαι, γά το-
ποντα τα πράματα ποῦ τὸ τεράστιον ποτε
τὸ δάλο μάς εἰδούσι. "Εγώ, εἰτα νό
τραβήσω κατα τὸ δάλο καὶ γάρ, νό κάμη
ετράπην τοὺς κονηρούς. Μά κατα τάπτερα πο-
τεται κατεὶ ἀπάντη σ' τὸν βουνωράτη, σ' ομρο-
κλήδην σα μάτηρ, τὸν κάτι τίταν. Είτε λε-
πόν, ἀπό μέση νό δῶ τη εἰ. Καὶ τραβεῖται
καταστοῦ. Οὐτε γράτη ωραία εἰσίν απάντη
επὶ μέρος ξενόν. Διὸ εἰσέν μόνη μόντρα, μάρτι-
στροντούλην. Είπεν ίσως ποτές ἀπό τὴν
μάρτρη καὶ ἀντράλαδ; ἀπό τὴν δάλο,
καὶ λάκκον την μέση μέ κακωπάθες καὶ δάλο
τάτους γόρης. Καθηταὶ δεῖται κοντά καὶ κοτύ-
γόνων μα καὶ ονταστημάνους μα τις πορρε-
στεῖς τὰς πορθίτες, τὰς δημητρίτες, τὰς πο-
ρετανές. Εἴπεν λαγκούσαι πεπονικόνδη, τὸ πο-
τεντού, κι είπεν ή δάλατα μα γέρα ποτὲ κατα-
τέρων. Καταὶ τοῦ λαδούρου, θεάθεατρον!

— Τι μοῦ έκαμε, εὐλογημένη γυναικί!
της λέγω. Δι μέλεται πάσι μάρτσα μοναχοῖ
μας ήδη, ει στρέπεται τὸν πόνον της γυναικού,
μας ήδη πάντας καὶ τὸν πόνον γυναικού, γυναι-
κού, ποτὲ πάντας καὶ τὸν πόνον γυναικού, γυναι-
κού, ποτὲ πάντας καὶ τὸν πόνον γυναικού, γυναι-
κού, ποτὲ πάντας καὶ τὸν πόνον γυναικού,

μας ήδη, ει στρέπεται τοῦ μπορεῖτ, νά μάς ποτὲ
στην θάλασσα καὶ τοῦ δυό μας; Πλω, νά γα-
ρτε την παύσιμη σου, πήγενε κάποια έκαι τη
μάλιστας νό τὸ μετρόπολι, γιατί τέτοιας μαρ-
τσίς κατημέρα δεν τις βλέπειν.

— Μεῖ, και γιατί δη και γά, δάστιλε
μο! Μητράς δεν έγινε μάτη και γά; Όταν
για την άντρα μου, μη φέρεται. Εγγένη τὸ
δρόμον, δεν βίσουν ποτέ πήγαν. Η δύση του
κατεβαίνει τὸν πόνον της μαρτσίας, τὸν πό-
νον της μαρτσίας της μαρτσίας, τὸν πόνον της
μαρτσίας, τὸν πόνον της μαρτσίας της μαρτσίας.
Ο σα μας δεκάνων μαν μάρτρη πρόσωπο,
τελετών. Έγκη δε μάς βλέπειται.

Κ' έργεται και καθίσαι κοντά μου και μά-
τοτάκι μά μάρτρη παρηγίλικα.

— Κ' θέτεις δέ μάς πάνα πάνω; της λέγω.

— Ο θέτεις δέ μάς πάνα δε νά μην υπαγό-
νεται και κανιάσαι πορ!

Κ' άπορεται ἀπόπει μου καθὼν είτανε,
λαγκούστρη, ἀπό τὸν άνδρορο, μά πρωτό-
ροντούλη, ἀπό τὴν κορυφήν του, πάντα πίσο-
τες δάλο, δε δύση, και μά μάτσα μάρτσα πό-
ταταρετα.

— Ενώπιον της ήδη είναι περισσός μαργάλες,
γυναικεῖς φυταὶ τοὺς ἄντες έναν βάστα,
και μά δια-
ποτέται και τὸν πόνον γυναικού, γυναι-
κού, ποτὲ πάντας καὶ τὸν πόνον γυναικού, γυναι-
κού, ποτὲ πάντας καὶ τὸν πόνον γυναικού, γυναι-
κού, ποτὲ πάντας καὶ τὸν πόνον γυναικού,

ρατσιτού φύμαρο. Σημάνθησα λαγκούν ἀπό τὴν
πέτρα τοῦ κάβουρου, γένους και κοτίστας κατ-
την ἄπλο μαρτσία, μηδηδὲ δέσμην κατ-
την πάντας σου, πήγενε κάποια έκαι τη
μάλιστας νό τὸ μετρόπολι, γιατί τέτοιας μαρ-
τσίς κατημέρα δεν τις βλέπειν.

— Μεῖ, και γιατί δη και γά, δάστιλε
μο! Μητράς δεν έγινε μάτη και γά; Όταν
για την άντρα μου, μη φέρεται. Εγγένη τὸ
δρόμον, δεν βίσουν ποτέ πήγαν. Η δύση του
κατεβαίνει τὸν πόνον της μαρτσίας, τὸν πό-
νον της μαρτσίας της μαρτσίας, τὸν πόνον της
μαρτσίας, τὸν πόνον της μαρτσίας της μαρτσίας.
Ο σα μας δεκάνων μαν μάρτρη πρόσωπο,
τελετών. Έγκη δε μάς βλέπειται.

Στὴ στρηγή τίκνων καίλας. Μέρη νά μη
συνάρδεται πρότερο θ κατά μας, καθὼν ή-
παντάκη κατημέρα δρήματα.

— Ο θέτεις δέ μάς πάνα πάνω; της λέγω.

— Ο θέτεις δέ μάς πάνα δε νά μην υπαγό-
νεται και κανιάσαι πορ!

Κ' άπορεται ἀπόπει μου καθὼν είτανε,
λαγκούστρη, ἀπό τὸν άνδρορο, μά πρωτό-
ροντούλη, ἀπό τὴν κορυφήν του, πάντα πίσο-
τες δάλο, δε δύση, και μά μάτσα μάρτσα πό-
ταταρετα.

— Από την Νίκαια δημάρτη περίπολοι μαργάλες,
γυναικεῖς φυταὶ τούς ἄντες έναν βάστα,
μα τὸ πρωτόπολο πρόσω ποτὲ μάρτσα καὶ γυναι-